

E

Kristína Pavlová

SPADOL Z JAHODY

Vydavateľstvo Elist
www.elist.sk

Vydavateľstvo Elist
www.elist.sk

SPADOL Z JAHODY

Kristína Pavelková

Autor: © Kristína Pavelková
Korektúra: Jana Sekerková
Obálka: © Adriána Švarná
Vydavateľstvo: © Elist s.r.o.
Rok vydania: 2017, prvé vydanie

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy nesmie byť reprodukováaná, uchovávaná v rešeršných systémoch alebo prenášaná akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez predchádzajúceho písomného súhlasu autora, respektíve vydavateľa.

ISBN: 978-80-89861-04-0

Túto knihu venujem milovanému manželovi,
svojim úžasným rodičom a sestričke

Ži

Smej sa

Miluj

KAPITOLA PRVÁ

Akosi mi došla inšpirácia. Neobvyklé. Vždy mi to ide ako po masle. Asi potrebujem kofeín. Štvrtá šálka by mi skôr spôsobila infarkt, ako by ma nakopla do nových myšlienok, ktoré som dnes potrebovala ako čili v thajskom jedle.

Otvorila som presklené dvere svojej útulnej kancelárie, na ktorých svietil cyklámenový nápis Tiana Jurčová – copywriter.

Ešte stále nič? Mám prácu snov. Práca v reklamnej agentúre nemusí byť pre každého tou naj, ale pre mňa takou rozhodne je. Už od malička trpím akýmsi siedmym zmyslom, ktorý mi našepkáva nové nápady a inšpirácie a tu ho dokážem dokonale využiť. Šiesty zmysel mám špeciálne vyvinutý na chlapov, preuknem ich skôr, ako k niečomu príde a bum – je po všetkom. Ale o tom neskôr, dnes si nechcem pokaziť deň.

Prešla som pozdĺž open officu, v ktorom pracovali mukli. Tak ich volám, pretože oni robia tú najhoršiu prácu, tým myslím účtovníctvo, faktúry

a všetky tie tabuľky a omáčky, ktoré vyžaduje náš právny systém. My, vyvolení, máme svoje vlastné kancelárie, síce malé, ale aspoň nejaké. Keď sa pcháte klientovi do zadku, to posledné, čo chcete, je, aby to počuli aj iné uši. A, navyše, deliť sa o jeden priestor s viacerými, to nie je nič pre mňa. Pod vyvolenými som mala na mysli mňa – úspešnú copywriterku, ktorá má všetko pod palcom, Števa – nášho IT špecialistu na všetko, Kamila – grafika alebo múdrejšie art directora, ktorý dokáže zázraky na počkanie, a, samozrejme, našu šéfkou Idu, ktorá dohaduje zákazky a zastrešuje celý chod firmy, keďže je jedinou majiteľkou.

Už som spomínala, že sme malá firma? Nazvem ju rodinná, aj keď nie sme pokrvná rodina, ale cítime sa tak. Naši klienti sú veľké ryby. Aspoň sa tak tvária a my im k tomu pomáhame, budujeme ich imidž a veľké meno na smiešnom slovenskom trhu.

V malej spoločnej kuchynke som do rýchlovarnej kanvice napustila vodu a nechala som ju zovrieť. Aj vám sa zdá, že často používam slovo malé? Je to preto, že priestory našej reklamnej agentúry Fabrika na reklamu sú naozaj malé, aj keď je nájom v centre hriechne drahý, prvoradá je, že lokalita je totálna špica.

Do bieleho hrnčeka s obrázkom opičieho zadku som vložila vrecúško zeleného čaju a zaliala som ho takmer vriacou vodou tak, ako sa to šíri svetom a na

internetových blogoch. Musela som zvoliť záložný životabudič, keďže dávku kofeínu som si pre dnešok vyčerpala.

Aj vás zaujal obrázok na mojej šálke? Pred pár týždňami mi ju priniesol kolega Števo, vraj, len tak. Vedela som, že nič nie je len tak. Števo je otrava, niekedy riadna, ale inak je fajn, tak mu to tolerujem. Vytrvalo ma pozýva kade-tade a ja ešte vytrvalejšie odmietam. Keby sa mi iní takto núkali... Ach, svet je nespravodlivý.

Dve minúty. Koniec. Vylovila som vrecúško zo šálky a šupla som ho do smetného koša. Ak by som ho tam nechala dlhšie, bol by príliš horký.

„Tu si? Hľadala som ťa v kancelárii.“

Do kuchynky vletela Ida, moja šéfka, vždy dokonale upravená, dnes bez výnimky. V úzkych nohaviciach a hriešne vysokých štekloch vystavovala na obdiv svoje dlhočizné nohy. Tvrdí, že si outfity vyberá sama, ale ja jej neverím, musí v tom mať prsty nejaký pseudoštylista, ktorý sa chce po jej chrbte dostať vyššie. Vyšším levelom myslím smotánku, celebrity. Tak sa im hovorí, ale ja s tým zásadne nesúhlasím. Celebrita bola Matka Tereza, je Sophia Loren a je moja obľúbená Jennifer Aniston, a nie Janko Mrkvička alebo Anička Kováčová, ktorí sa dvakrát objavia v rannom vysielaní a už sú hviezdy najvyššieho kalibru.

„Niečo súrne?“ opýtala som sa. Niekedy boli aj

prípady, že sme mali na vytvorenie reklamného šotu iba niekoľko hodín. Nemožné, ale skúste to vysvetliť klientovi, ktorý sa tvári ako pupok sveta.

„Chcela som ti predstaviť požiadavky nového klienta Jahoda tel. A nezabudni, že je to pre našu agentúru dôležité, nemôžeme si dovoliť žiadnu chybu, Táňa,“ povedala síce našu agentúru, ale v skutočnosti myslela jej agentúru, ja som iba obyčajný zamestnanec, ona počíta zisky.

Presne o tomto som hovorila. Ida je nadšená, že sme od konkurencie pritiahli najväčšieho mobilného operátora na Slovensku, a teraz je potrebné urobiť všetko pre to, aby bol spokojný. V preklade to znamená pchať sa mu do zadku so všetkým, čo k tomu patrí.

Jahoda tel bola posledná firma, ktorá ešte stále spoplatňovala hovory na svoju zákaznícku linku. Ale desaťtisíce na reklamu, ktoré zaplatia súkromnej televízii, aby sa na pár sekúnd mihli v reklame počas Rozbúreného vína, vedeli nájsť hneď. V Jahoda tele zrejme pravidlo *naš zákazník, náš pán*, neplatilo - mali svojské *čím viac ich ošklbeme, tým lepšie pre nás*.

„Nemusíš mi to stále pripomínať,“ prstami som vkĺzla do svojich škoricových vlasov, siahajúcich po lopatky (lepší výraz pre moju farbu vlasov som ne-našla), prehodila som si ich dozadu a zaklipkala som jasnomodrými očami.

„Mohla by si prísť za mnou do kancošky?“

„Jasnačka,“ špúlila som na ňu svoje jahodové pery v tvare srdca.

„O desať minút,“ otočila sa na vysokých ihličkách s červenou podrážkou, zakolísala svojím chudým zadkom, nahodeným v tesných vzorovaných nohaviciach, a už jej nebolo.

Na svoj tmavý pracovný stôl som položila šálku s červeným opičím zadkom, otočeným smerom ku mne. Dlaňami som si prešla po oválnej tvári, pozdĺž úzkeho nosa husto posiateho pehami, v úmysle, že ma to aspoň trochu preberie. Potrebovala som byť freš pred pokecom s Idou.

Presne po deviatich minútach som sa postavila zo svojho pohodlného koženého kresla, ktoré som si darovala na dvadsiate ôsme narodeniny. Kto by mi ho kúpil, keď nie ja?

„Môžem?“ po krátkom zaklopaní som otvorila dvere Idušinej kancelárie.

„Pod', Táni, čakám ťa.“

Ida sedela za masívnym ebenovým stolom, na ktorom mala vystavenú fotografiu so svojím priateľom. Boli dokonalí, ako vystrihnutí z časopisu Dokonalé páry. Ona, úspešná podnikateľka s dokonalou postavou, vycibreným vkusom a tonou kreatívnych nápadov, a on, modrooký svalovec s úsmevom sladším ako cukrová vata.

„Tak šup sem s klientovými požiadavkami, nech to máme čím skôr za sebou,“ uškrnula som sa, len čo

som pohodlne vklzla do koženého kresla a uhniedzila sa v ňom ako kvočka na vajciach.

„Neber to na ľahkú váhu, Tánička. Je to veľký klient a, navyše, pre nás veľmi dôležitý. Vieš, koľko úsilia ma stálo, aby som ho k nám zlákala?“

Bože na nebi, ešte dôležitejší ako tí doteraz. Čo ma to len čaká? Sodoma a Gomora, preletelo mi hlavou.

„Chápem to, predsa *náš klient, náš pán,*“ zaklipkala som modrunkými očkami.

V tej chvíli som v Idiných úzkych zaфіrových očiach zazrela zrnko spokojnosti. „Pôjde o reklamnú kampaň, ktorá bude vymývať mozgy približne pol roka s tým, že zhruba o mesiac ju obohatíme niečím novým.“

„Výborne. Niečo podobné, ako sme robili pre pivo Strieborný srnec.“

„Zajtra príde pán Važanský z Jahoda telu a podrobne s tebou dohodne detaily kampane. Má nejaké špeciálne požiadavky, ktoré ti vysvetlí osobne.“

No len sa z pána Važanského z nejakého Jahoda telu všetci neposerte, hovorila som si v duchu, ale nahlas som vyslovila: „V poriadku. Teším sa na neho,“ vyčarovala som ten najdôveryhodnejší úsmev, aký som len vedela.

„Spolieham sa na teba, Táňa. Splň mu všetky požiadavky, aj tie, ktoré mu na očiach neuvidíš,“ prebodla ma hlbokým pohľadom.

„Nemusíš mať obavy.“

„Posielam ti mejlom návrh zmluvy a požiadavky klienta, tak si to do zajtra pozri a skús vymyslieť aspoň predbežný návrh kampane.“

Áno, takto to chodí v reklamnej agentúre. Keď ste si mysleli, že sa tu hrajuškáme a vymýšľame sloganíky, ste na omyle. Drieme dlho do noci a plníme sny a nezmyselné požiadavky klientov, aby na pár sekúnd zažiarili v telke, a aby ich tá rozumnejšia časť slovenského národa aj tak prepla.

„Ešteže som si urobila zelený čaj, ale už teraz viem, že ani ten mi nebude stačiť,“ so sklonenou hlavou som sa pobrala k sebe makať na kampani pre super špica tuti-fruti klienta.

Po tom, ako som si narýchlo prečítala zmluvu a požiadavky klienta, interným telefónom, na ktorý by mi Jahoda tel určite urobil tú najlacnejšiu a najvýhodnejšiu cenu na trhu, som zavolala Kamilovi, s ktorým pracujem na každom projekte. Ja vymýšľam a on zhmotňuje. Tak už viete, prečo máme v názve slovo fabrika? Premieňame reklamné sny na skutočnosť.

Asi po minúte vstúpil dnu bez klopania môj kolega, nahodený v trendy tmavých nohaviciach a ležérnej košeli.

„Ešte stále si sa nenaučil klopať?“ hlesla som podráždene. Musela som si držať formu, ale inak ma to vôbec netrápilo. Nech si neklope, keď ho tak

nenaučili.

„Budeš mi dávať prednášky, alebo ideme pracovať?“ vypúľil na mňa veľké oči, tmavé ako horká čokoláda. Mal rovnako ako ja dvadsaťosem, ale ešte stále vyzeral ako mladé neohrabané chlapča. Počuli ste o tom, že muži dospievajú oveľa neskôr ako my? Jeho dlhšie orieškovohnedé pramene vlasov boli rozlietané do strán, výbuch na jeho hlave pripomínal účes a lá Brad Pitt vo filme Trója. Nenechal sa núkať a pohodlne sa rozvalil do červeného kresla oproti tomu môjmu.

„Dozajtra musíme vymyslieť predbežný návrh pre Važanského.“

Kamil na mňa hlbavo pozrel. „Takže už aj vieme, ako sa ten diablík volá,“ prešiel si dlaňou po špicatej brade. Mal rovnaké názory na klientov ako ja, to nás spájalo, nič iné v tom nehľadajte, bodka.

„Pán Važanský,“ uškrnula som sa, „očakáva vysokú profesionalitu. Aj Ida ma dôrazne upozornila, že jeho spokojnosť je pre ňu viac ako dôležitá.“

„Máš už niečo?“ vybafol na mňa.

Preložila som si štíhlu nohu cez ľavé koleno. „Vyzierám ako stroj?“ vo vzduchu som nervózne manévrovala perom, ktoré som zvierala medzi ukazovákom a prostredníkom. „Aj keď by som nebola proti, keby ma jeden taký robot teraz nahradil.“

„Uvidíš, zvládneme to. Bolo aj horšie,“ milo sa usmial.

Nechápala som, ako môže byť taký pokojný a ochotný vždy pomôcť a podržať. Je to v môj prospech, takže to nemienim analyzovať. „Jahoda tel,“ šepkala som si potichu popod nos. „Čo keby sme reklamu postavili na jahode?“

Kamil sa schuti zasmial. „Prvoplánové. Chceš ho hneď z fleku uraziť? Váženého klienta?“ cynicky sa uškrnul.

„Máš niečo lepšie, Einstein?“

„Oslovme Zoju Palkovú. Budeme stavať na jej popularite.“

„Nuda,“ ovievala som si tvár so zmluvou s Jahoda telom, „Zoja vyskakuje pomaly zovšadiaľ. Je to trápne.“

Kamil sa oprel do kresla a hlbavo sa mi zahľad do očí, zdalo sa, že rozmýšľa, až sa mu z kečky parí. O krátky okamih sa mu pootvorili ústa, akoby mi chcel konečne niečo povedať. „Máš tu niečo...“ naklonil sa ku mne a ukazovák načiahol k môjmu lícu.

„Myslela som, že máš konečne ohromný nápad na kampaň, a ty sa sústreďíš na nedokonalosti na mojej tvári.“

Aj takto niekedy vyzerá tvorba reklamy. Suché? Možno, ale nie vždy príde inšpirácia okamžite. Veď uznajte sami, Jahoda tel, akú kampaň na to môžeme vymyslieť? Ako povedal Kamil, nemôžeme byť prvoplánoví, a tak sme reklamu, založenú na šľavnatej jahode, predbežne vylúčili, nie sme predsa žiadna

amatérska agentúra.

„Môžeš si už konečne zotrieť tú mihalnicu z líca? Nemôžem sa sústrediť,“ pedant a detailista sa práve prejavil. V práci obrovská výhoda, v súkromí by som to s takýmto detailistom asi neprežila. Jeho zmysel pre detail a pedantnosť bol pri práci grafika veľkou prednosťou, dokázal vyšperkovať veci do tých najmenších detailíkov. A z detailov sa tvorí celok.

Na jeho naliehanie a pokyny, také presné, že som mala pocit, že sa pozerám do zrkadla, som si dľaňou zotrela mihalnicu.

„Máš nápad?“

Pokrútil hlavou: „Je neskoro, nemôžem sa sústrediť.“

„Škovránok?“ naznačila som.

Prikývol.

Neveríím, aj jemu to myslí lepšie ráno než poobede.

„Nenecháme to na zajtra?“ dľaňou si prešiel po opálenej tvári.

„Kamil, zajtra príde Važanský, nie je na to čas.“

Perom si poklepkával po plných perách. „Ty niečo vymyslíš,“ usúdil.

„Tak to ti veľmi pekne ďakujem za pomoc.“

„Zasa si mi naletela,“ zachechtal sa .

„Neznášam tieto tvoje detinské posmešky,“ durdila som sa. Kampaň bola prioritou a on si tu zo mňa

robí žartíky. Typický chlap – dieťa, ktoré nikdy nedospeje.

Pozrel sa na mňa veľkými očami a v tej chvíli mal u mňa odpustené.

„Mám to,“ zvýskla som pre zmenu teraz ja ako dieťa, keď dostane novú hračku. „Zostaneme pri jahodách. Predstav si gigantickú jahodu, na nej sympatického chlapíka, napríklad Kramára, ktorý práve zistil, koľko platí za paušál konkurencii. Nevšimne si, kam stúpa a spadne z tej obrovskej jahody priamo dole. Tam ho bude čakať krásna slečna, ktorá povie niečo v tomto zmysle: „Ak ste nespádli z jahody, prídte si k nám po Fajnový paušál. Klapka.“ Nadchýnala som sa predstavou, akú famóznu kampaň som práve vymyslela.

Kamil sedel bez pohnutia s nehybnou tvárou, celý čas mu z úst nevyšiel ani hlások.

„Tak čo na to hovoríš?“ cerila som sa na neho.

„Si fakt dobrá,“ skríkol po chvíli s úsmevom. „Bravo, dostala si tam jahodu tak, že to nie je prvoplánové, ani gýčové.“

Spokojne som sa usmievala.

„Musel som ťa chvíľu naťahovať, pretože by si spyšnela.“

„Netrep. Si rád, že to máme za sebou a nemusíš tu tvrdnúť ďalšiu hodinu.“

„Odhalila si ma.“

„Už len vymyslím tých správnych hercov, ktorí

by si zahrli v našej jahodovej love. Chlapa, ktorý spadne z jahody a dievčinu, ktorá ho bude ratovať. Tá musí byť veľmi pekná, ale zároveň veľmi dievčenská,“ tuho som rozmýšľala.

„Nechám to na teba, kolegynka. Tvoju predstavu mám, začnem to riešiť vizuálne. Ja sa lúčim, odchádzam,“ zdvihol sa z kresla a presúval sa ku dverám.

„Tomu sa hovorí kolegialita. Ďakujem za nič,“ zakričala som za ním, keď zatváral dvere.

Dvere sa zatvorili, aby sa o sekundu opäť pootvorili a v nich sa zjavila Kamilova dlaň. Neunúval sa vojsť, len mi piatimi prstami zamával na pozdrav.

Vybuchla som do smiechu.

Snažila som sa zhmotniť svoju predstavu do počítačovej verzie. Ak by som to neurobila, do rána by mi môj excelentný nápad z hlavy vyfučal, tak som mala svoju kotrbu naprogramovanú. Nemôžem predsa držať v hlave všetky veci, veď by mi praskla ako balón.

„To snáď nie,“ pleskla som rukou do klávesnice, „dnes už nemôžem mať horší deň.“

To som si myslela, že sa dnes z práce vytrepem v slušnom čase. Ako naschvál, aj môj počítač mal svoj deň. Nemôžem mu to zazlievať, každý ho občas má a, navyše, už má svoje roky.

Zodvihla som biele slúchadlo pevnej linky a vytočila som klapku 133.

„Ďalej,“ zakričala som, keď sa na dverách ozvalo

klopanie.

„Ahoj, kráska. Už si to bezo mňa nemohla vydržať?“ pozdravil môj kolega Števo, malý okuliarnik s pivným bruškom. Kolegov som nevyhrala, ale stále zastávam názor, že sa s mužmi robí oveľa lepšie ako so ženami. Ženský kolektív rovná sa konkurencia a intrigy.

„Moje pécéčko štrajkuje práve vtedy, keď chcem čo najskôr dokončiť návrh a ísť domov.“

Števovo úvodné intro som odignorovala. Ak by som sa zapojila do jeho hry, neskončilo by to nikdy a ja by som tu stvrkla do rána.

„Pozrieme sa na to.“

„Vidíš tu ešte niekoho?“

„To sa tak hovorí, srdénko, vieš?“ ceril sa na mňa tak, že sa mu skrčil nos a okuliare sa mu nadvihli dohora.

„Nachvíľu som mala pocit, že si si pomýlil dobu, pane kráľe,“ chichotala som sa.

Dovolila som mu sadnúť si na moje nové kreslo, ktoré nebolo majetkom firmy, ale mojím výlučným. Ja som postávala za Števoovým chrbtom a sledovala som každý jeho pohyb.

„Keď mi to vymažeš, tak to budeš nahadzovať odznova ty,“ hromžila som pri predstave, že zo súboru, ktorý som mala takmer dokončený, nezostane v pamäti počítača nič.

„Posral som niekedy niečo?“ pozrel na mňa